Dragi gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvo pismo. Jaz hodim v 3. razred. Moj papa je šolski vodja na Ledini Imam tri brate; ti so: Slavoj, Ivan in Stanko. Najstarejši je Slavoj, starejši Ivan, mlajši Stanko, najmlajša sem pa jaz. Mlajši bratec je ujet v Italiji; prosim, če bi mu mogli kaj pomagati. Komaj ga že pričakujem domov. Presrčno Vas pozdravlja

Jakica Dimníkova
iz Ljubljane.

Odgovor:

Ljuba Jakica!

Ali veš, o čem mi govori Tvoje pismo? Da imaš svoje tri brate jako rada. Morda sama ne veš, katerega imaš najrajša — v tem času nemara Stanka, ker se Ti ubožec smili. Ujet je v Italiji, a Tebe skrbi, da se mu ne bi slabo godilo. Toda Tvoj bratec Stanko ni morda kakšna mila Jera, da bi se kremžil in obupaval, čeprav ga imajo naši sovražniki zajetega daleč od domovine Ne! Stanko je pogumen in preudaren mož, ki ga malo briga laška napihnjenost, saj dobro ve, da se vrne zdrav in vesel med svoice, kadar tudi njemu zasije dan svobode! Takrat bo izpolnjena Tvoja želja — in seveda tudi želja Tvojih staršev. Veš kaj? Kadar sklenejo v Parizu mir, takrat jo mahneva po Stanka! V Trstu se oglasiva pri Slavoju in Ivanu; saj vem, da sta tam. To bosta debelo pogledala! „Kam pa vidva romata?“ bosta naju vprašala. „Kar z nama pojdita! Greva v laško deželo po tretjega brata!“ se bo glasila najina moška beseda. In res! Ko se združimo vsi tam kje pod Vezuvom, potem jo pa uberemo po bližnici domov. Mamica Tvoja pristavi največji lonec, a vseh skrbi bo kraj in konec!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Tu Vam pošiljam sliko Vašega kotičkarja Stanka Zupančiča z željo, da jo priobči „Zvonček“ v kotičku. Naj vidijo kotičkarji, kakšen je bil moj ljubi, nepozabni bratec, katerega pismi ste priobčili v „Zvončku“ št. 3 l. 1914 in št. 3 l. 1915.

Izvolil si je bil (največ na podlagi Vašega odgovora njegovemu prvemu pismu v kotičku) študij realke. Pripravil se je za izkušnjo, na podlagi katere je vstopil kot v II. raz ed ljubljanske realke jeseni l. 1916. Izkušnjo je prebil tako izborno, da so se gospodje profesorji pri tozadevnem razgovarjanju kar čudili; tako je pravil očetu takratni ravnatelj realke gosp. Junovič. Končal je II. razred realke z odliko in stopil jeseni l. 1917 v III razred. Zaradi vojnih razmer so bile zadnje dni oktobra leta 1917 ljubljanske šole prekinile s poukom. Prišel je domov na veliko lastno veselje in radost nas domačih. A le nekaj dni nam je bilo usojeno veseliti se njegovega prihoda iz Ljubljane. Zbolel je za strašno boleznijo grižo in 13. novembra 1917 v našo neizrečeno žalost

umrl. Ob njegovem odprtem grobu mu je govoril v slovo prav ganljiv govor domači župnik, njegov bivši veroučitelj g Gašparič, pred množico ljudstva, ki je spremila Stanka k večnemu počitku. Prav lepo je govoril. Rekel je med drugim: „Tudi Stanko je šel v svet v vojno življenja, da bi si nabral znanosti, s katerimi bi se bil rad posvetil svoji domovini v korist. Ni mu bilo dano. Kakor

padajo na bojnem polju naši najkrepkeši fantje in možje, ki bi lahko še mnogo koristili doma po vojni, tako padajo tudi v zaledju mladi ljudje v zgodnji grob, od katerih smo pričakovali vse najboljše." In res: naš ljubi, nepozabni Stanko je še na smrtni postelji, proseč očeta odpuščanja za vse, kar bi bil kdaj nepravilnega storil, zatrjeval: „Ne bojim se umreti; bojim se le smrtnih težav, te so menda strašne. Živel pa bi le rad, da bi pokazal, da bi bil vedno priden."

Rojen je bil 26. decembra 1904; torej niti 13 let star, ko je umrl.

In kolikokrat je nameraval pisati zopet Vam, gospod Doropoljski! „Zvonček" — ta beseda je bila za našega blagega Stanka ena izmed najlepših.

Ohranite ga Vi in kotičkarji v blagohotnem spominu!

Njegovo sliko in to pismo bi Vam bila rada poslala že prej, a smo slike od slikarja šele zdaj prejeli.

Pozdravlja Vas prav lepo

Zorka Zupančičeva,
sestra umrlega Stanka Zupančiča.

Odgovor:

Ljuba Zorka!

Škoda, da je moral Tvoj brat Stanko, ta vrli slovenski dijak, tako mlad umreti! In vendar — kako lepa je bila njegova smrt! „Zvonček" je izgubil z njim navdušenega prijatelja. Bridko ga bomo pogrešali v svojih vrstah. Vsi pa mu ohranimo najbližji spomin!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz se hočem enkrat oglasiti v „Zvončku". Doma sem na Stari cesti, uro hodá od trga Ljutomera. Tukaj je jako lepo, a daleč imamo k maši. — Star sem 10 let. — Naša šola je dvorazredna.

Na Miklavžev večer mi je bilo jako všeč. Najprej je bila živa slika Jugoslavije. Sedela je na prestolu v rdečem svitlenem plašču, obrobljenem s barmelinom. Stražila sta jo dva Sokola. Okrog nje so bila dekleta v raznih narodnih nošah. Moja sestra je bila oblečena kot Srbkinja. Nato je delil Miklavž darila.

Če dovolite, se še večkrat oglasim.

S spoštovanjem vdani

Danilo Tomažič.

Odgovor:

Ljubi Danilo!

Kakor razvidim iz Tvojega opisa, so našo mlado Jugoslavijo kaj lepo in slikovito predočili. Njo ljubimo, njej smo iz vsega srca vdani, zanjo hočemo delati! Zato se pa morate vi, mladi in ljubi prijatelji in prijateljice, vztrajno pripravljati za bodoče življenje, ko boste morali s poštenim delom rok in glave skrbeti za moč in veličino naše drage domovine!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem si letos naročila „Zvonček". Željno čakam vsak mesec nanj. Z velikim veseljem ga čitam in mi jako ugaja. Posebno Vaš kotiček. Stara sem 12 let in se pripravljam za prvo gimnazijo. Zadela me je pred kratkim velika nesreča: izgubila sem svojega predobrega očeta!

Prav srčno Vas pozdravlja vdana

Marica Majžérjeva
v Makolah pri Polčanah.

Odgovor!

Ljuba Marica!

Sprejmi moje iskreno sožalje ob bridki izgubi, ki Te je zadela s prerano smrtjo ljubljenega očeta. Vem, da beseda — pa naj bo še tako lepa — ne more utešiti take bolesti. Bodi vedno zgledna, marljiva in krepostna Jugoslovanka — pa boš delala čast imenu svojega očeta. V delu samem pa dobiš tolažbo.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Danes sem se zopet namenila kaj povedati o Blejskem jezeru, kar sem Vam lansko leto obljubila. Letos je bila nenavadno mila zima in je bilo jezero samo en teden zamrznjeno, a še takrat je bil slab led, da ni bilo varno hoditi po njem. Nisem se mogla nič drsati in zabavati.

Bled je bil dozdaj malo obiskan zaradi vojne. Tudi kraljica Marija na otoku je bila zapuščena in le malokdaj se je slišal „zvonček željá". Upamo, da se bo kmalu vse izboljšalo, in če Bog da, bomo vsi zopet veselo in zadovoljno uživali z mnogoštevilnimi letoviščarji krasoto „podobe raja".

Pozdravlja Vas

Anica Žirovnikova
v Gorjah pri Bledu.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Zadnjič so mi pripovedovale nekatere deklice, ki so napravile majniški izlet na Bled, da bi rade pozvanjale z „zvončkom željá", pa ni bilo — vrvi. Ali si jo je morda kdo „izposodil"? — S Teboj vred upam tudi jaz, da se kmalu izpolni Tvoja želja. Ves svet bo občudoval naš Bled, ki je in ostane biser Jugoslavije!